

Âşıktı delikanlı. Sevgilisinin isminden başka bir şey bilmediğinden mi, konuşmaya mecali olmadığından mı bilinmez, arkadaşı anlatıyordu onun halini:

"Gözleri günlerdir uyku görmedi efendim" diyordu, "yemiyor-içmiyor, işi-gücü, gecesi-gündüzü havası-suyu o kız oldu sanki. Ne desem kâr etmiyor, son bir çare diye geldik size. Halbuki 'sen bir garip çobansın, o ise padişahın kızı, davul bile dengi dengine' dedim ya, dinlemiyor efendim, ama herhalde aşkın gözü kördür diye de buna diyorlar, değil mi efendim."

O anlatırken ihtiyar, iskeletinin üstüne deriden bir zırh giydirilmişcesine zayıf, çelimsiz, saçlı sakalına karışmış, uzaklara dalıp dalıp giden, gözlerinde aşktan gayrısı kalmayan diğer çobanı süzüyordu. Sonra iç geçirdi, yüzünü nefes almadan konuşmasını sürdüren delikanlıya çevirip tebessüm etti.

"Kolay evlat kolay" dedi, "çaresizseniz çare sizsiniz."

Ve tane tane anlatmaya başladı:

İki genç çobanın, çökmek üzere olan bu dağ kulübesinde dertlerine derman aradıkları ihtiyar adam, aslında padişahın bütün dertlerini paylaştığı, her meselesini danıştığı bir bilge idi. Yıllar önce padişah kendisini tanıyıp sevdiğinde bir tek şey istemişti ondan; burada yaşamaya devam edecekti ve kimsecikler bilmeyecekti kim olduğunu. O günden beri de bu kulübede yaşıyor, gelen geçene ikram edip, gül alıp gül satıyordu. Padişahın kızının aşkıyla eriyip muma dönen genç çoban ve yanındaki kadim dostu nereden bilsindi bu garip ihtiyarın padişahın gönlüne sultan olduğunu.

Âşık genç, ihtiyar adamın anlattıklarını dinledikten sonra, her şeyin bittiği anda başlayan son ümide sınıksız sarılanların o saf ve tertemiz teslimiyetiyle:

"Sahiden bu kadar kolay mı efendim" dedi, "yani o mağarada elimde tesbih , kırk gün Allah dersem sevdiğime kavuşabilir miyim, onunla evlenebilir miyim?"

"Evet" dedi bilge, "kırk gün o mağarada gece gündüz Allah diyeceksin, kırk gün sonra padişahın kızı senindir."

İki dost hemen yola çıktılar, âşık çobanın yüzüne kan, dizlerine derman, yüreğine yeniden can gelmişti. Arkadaşına sarılıp, elinde tespih, gönlünde aşk, yüzünde ümit çiçeklerinden örlme bir tebessüm, mağaranın yolunu tuttu. Gelir gelmez hiç vakit kaybetmeden diz çöktü, dualar etti, gözlerini kapattı, kalbini padişahın kızına bağladı, eline tesbihini aldı ve dudakları kıpırdamaya başladı: Allah, Allah, Allah.

Günler günleri padişahın kızının hayaliyle tespih taneleri gibi kovalayadursun, mağaranın yakınındaki köyleri bir söylenti çoktan sarmıştı. Herkes birbirine karşı dağdaki mağarada gece gündüz Allah diyen gençten bahsediyordu. Câmi çıkışında ihtiyarlar, çeşme başında kadınlar, tarlada işçiler, top oynarken çocuklar, herkes onu konuşuyordu:

"Şu karşı mağarada bir genç varmış, kendini Allah'a adanmış, gece gündüz durmadan Allah diyormuş, Allah Allah..."

Âşık dostunun ne halde olduğunu merak eden genç çoban, mağaraya geldiğinde üç hafta geride kalmıştı bile. Bizimkinin gözleri kapalıydı, dudaklarının da kıpırdamadığını görünce, uyuyakaldı herhalde diye düşündü. Tespih tanelerinin parmaklarının arasında dolaşmaya devam ettiğini görünce de, bu nasıl uyku diye sordu kendine. Bu sırada gözlerini açan genç adam , karşısında arkadaşını görünce, günlerdir yalnızlığıyla paylaştıklarını birbiri ardınca anlatmaya başladı:

Kırk günün yarısından fazlası geçmişti, o durmadan Allah diyordu, ama ne padişahın kızı vardı, ne bir haber, ne bir ümit kırıntısı. Acaba, diyecek oluyor, yutkunuyor, hayır diyor, tespihine bakıyor, bir kâlp gibi atan sağ el işaret parmağını sabitlemeye çalışıyor, avuçlarını sıkıyor, gözleri doluyordu. Vedalaştılar. Ay ışığında dostunun gözlerine yayılan başkalık dikkatini çekmişti genç çobanın.

Âşık çoban yeniden eline tesbihini aldı, gözlerini kapattı, boynunu neye bağlayacağını bilemediği kalbine doğru büküldü, dudakları kıpırdamıyordu artık, sustu gece, mağaranın duvarları sustu, tükendi her şey, hiç tükendi, an bitti, sadece bir söz kaldı: Allah.

Kırk günün dolmasına üç-beş gün kala, mağaradaki dervişin nâmı bütün ülkeyi sarmış, nihayet sarayın koridorlarında konuşulur olmuştu. Meselenin aslını merak eden padişaha, bu insanların bir yerde sürekli kalmadıklarından, bulundukları mekâna bereket getirdiklerinden, ne yapıp-edip bu derviş ülkelinde yaşamaya ikna etmeleri gerektiğinden uzun uzun bahsetti hocası . Ne yapması gerektiğini artık bilen padişah, nasıl yapması gerektiğini bilemediği bütün zamanlarda yaptığı gibi, dağ kulübesinin yolunu tuttu. Hürmetle diz çöktü bilge ihtiyarın önünde. Derdini anlattı, derman diledi. Sarayının yanına bir saray yaptırmaktan, o derviş şeyhülislam yapmaya, sancak-tuğ vermeye kadar saydığı her şey, bilgenin "Hünkârım , gönül erleri mala-mülke,

makama-mansıba itibar etmezler" demesiyle son buldu.

Kaderdi bu, padişahla tebayı aynı eteğin önünde diz çöktürür, birinin derdini diğerine derman eyler, ikisini de aynı tebessümle bahtiyar ederdi. Güldü ihtiyar:

"Neden kerimenizin nikâhını teklif etmiyorsunuz sultanım" dedi. Şaşırma sırası padişaha gelmişti.

"Nasıl yani" diyebildi, "bu şerefi bize lütfederler mi, kabul ederler mi?"

Kırkıncı günün güneşi batmak üzereydi genç aşığın mağarasının üstünden. Padişah ve ihtiyar bilge en önde, arkalarında vezirler, kumandanlar, askerler, onların arkasında halktan meraklı bir kalabalık ve en arkada da olup bitenlere bir mânâ vermeye çalışan âşık çobanın arkadaşı, mağaraya doğru yürümeye başladılar. Bu arada bizim âşık kendinden öylesine geçmiş, tespihiyle öylesine bir olmuştu ki, gelenler içeri girseler ve bir tesbihten başka bir şey bulamasalar şaşırmaslardı.

Padişah edepte kusur etmemeye çalışarak içeri girdi, ellerini birbirine bağladı, duyulması güç bir sesle;

- Efendim , dedi, sizi ziyarete geldik.

Yavaşça başını çevirdi âşık , sonra bütün vücuduyla döndü. Gözlerinde en ufak bir şaşkınlık emaresi yoktu, sapsarı bir heykel gibiydi.

Herkes heyecan içinde. Vezirler, halk, genç çoban, mağara, tespih, sessizlik, duvar. Hatta güneş bile batmaktan vazgeçmiş, kafasını mağaranın içine doğru uzatarak olan biteni görme telaşındaydı.

Padişah merâmını anlattı, türlü tekliflerde bulundu. Ne saray, ne vezirlik, ne tuğ, ne de sancak, hiç birinde gözü yoktu dervişin.

"Efendim" diyebildi en son, sessizce, "benim bir kızım var efendim, zat-ı âlinize layık değil belki, ama lütfeder nikâhınıza alırsanız bizi bahtiyar edersiniz."

Kırk günlük çile nihayet bitmiş, olmaz denilen olmuştu. İşte âşık mâşukuna kavuşacak , murad hasıl olacaktı. Bizimkinin arkadaşı sevinçten ağlıyordu. Soru ve cevap sanki bu soru sorulsun, cevabı verilsin diye yaratılmıştı.Sessizlik ilk defa bağırarak, haykırmak istiyordu ve bütün gözler genç adamdaydı.

Usluca doğruldu oturduğu yerden, etrafını şöyle bir süzdükten sonra, gözlerini padişahın gözlerine dikti, sarhoş gibiydi. Kendinden emin bir ifadeyle:

"Estağfirullah" dedi, "kızınızı istemiyorum."

Birden ortalığı bir sessizlik kaplayıverdi. Padişah mahzundu, halk hayret içindeydi, vezirler şaşkınlıkla birbirine bakıyor, bilge tebessüm ediyordu. Âşık çobanın genç arkadaşı yaşlı

PADIŞAHIN KIZINA AŞIK ÇOBAN

Ahmet Türkan tarafından yazıldı

Pazar, 05 Mayıs 2024 20:54 - Son Güncelleme Pazar, 05 Mayıs 2024 20:54

gözlerini silip, birden ileri atılarak dostunun yanına geldi, kulağına eğilip:

"Sen ne yapıyorsun" dedi, "kırk gündür bu çileyi ne diye çektin sen, neyi reddettiğinin farkında mısın?" Gülümsedi âşık çoban. Sonra ihtiyar bilgenin yanına vardı, onun gülümseyen gözlerine baktı:

"Hay dostum" dedi, "ben kırk gün padişahın kızı için Allah dedim, O padişahla vezirlerini ayağıma getirdi. Ya bir de O'nun için Allah deseydim? Şimdi ne kadar hicap duyuyorum bilseniz..."

Anonim